

Tajemný hlas z nočních dálek

Tma za oknem mé kanceláře stojící na konci naší zahrady připomínala tmavofialový samet. Byla hebká a posetá tisíci stříbrných hvězd, které prozrazovaly, že je venku pěkná zima. Zavřela jsem na kratičký okamžik oči. V božském tichu téhle malebné vesničky Hinston, jejíž počet obyvatel, nyní 107, bral dech, se mne náhle zmocnil pocit, jako by ta moje příjemně vytopená a útulná pracovna byla archa plující po nekonečných vodách temné noci.

V Hinstonu jsme bydleli už několik let. Opřela jsem si bradu do dlaně a zasnila se. Zdálo se mi to jako včera, když mne můj anglický manžel Paul stěhoval z Prahy do téhle maličké vesničky, která neměla pouliční osvětlení, ba ani typickou anglickou hospodu, natožpak obchod, třeba jen takový „malý krámeček na rohu“, jak se tu říká. Čas jako by se tu milosrdně zastavil a my se vždycky, když nás práce vyhnala do světa, nestačili divit, jak rychle – a co všechno – se v něm mění. O to raději jsme se vraceli zpátky.

Paul musel na služební cestu, a protože se chtěl vyhnout těm hrozným dopravním špičkám, které po osmé zcela ochromí dopravu v okolí Oxfordu, poblíž něhož Hinston leží, vybral si časný ferry z Doveru do Calais. Výraz časný je lichotivá nadsázka. V Doveru měl být několik minut přes šestou. Do Doveru mu to z Hinstonu trvalo něco přes dvě hodiny, takže počítejme raději tři. To znamená, že vyrazit musel ve tři ráno. A tím pádem vstávat ve dvě.

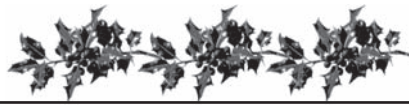
„Víš co,“ navrhla jsem mu, když naše nadšení nad tím, jak jsme lišácky ošálili dopravní špičku, zchladila vyhlídka na sprchu budíčku ve dvě ráno, „ty jsi jdi lehnout a já tě v ty dvě vzbudím. Můžu něco dělat v kanceláři, stejně jsem s tím překladem zase ve skluzu.“

Paul po mně vrhl provinilý pohled. „Nechci, abys kvůli mně ponocovala.“

„Podstatné je, aby ses vyspal ty. Čeká tě dlouhá cesta. Já to můžu během neděle dohnat. Tak co říkáš?“

Paul se ještě chvíli bránil, ale potom souhlasil. A já po desáté, kdy už Paul dávno spal, zamířila do zahradní kanceláře. Ve chvíli, kdy jsem vykročila ze zadních dveří vedoucích na malý dvorek za domem, mne obklopil lezavý vlhký chlad anglické zimy. Vzduch byl prosycený mlhou a voněl po kouři, jak si sousedé zútulňovali večer ohněm v krbu. Kužel silné baterky olízl cestičku vysypanou bílými oblázky, která se klikatila dosud zelenou zahradou pod loubí hustě obrostlé mučenkou. Takle

passion flower, kterou jsme tu zdělili po předchozích majitelích Miriam a Markovi Michaelsonových, dvou laskavých, ale strašlivě nepořádných chaoticích, záhy zjistila, že se o zahradu začal někdo starat. Že ji pravidelně zalévá a hnojí výživným Zázračným růstem a že navíc prořezal stromy, takže je všude více světla. Mučenka ožila jako botanické monstrum ze skvělého filmu Adéla ještě nevečeřela a jala se šlahouny, tuhými jako ocelová lana, zaškrcovat vše, na co se jí podařilo přesplhat. Okupovala nejen celé loubí, ale pokoušela se přehoupnout i do koruny nedaleké jabloně a zkusila to i na živý plot. Já jí vždycky ty nenechavé zelené prstíky surově ostříhala, ale byl to lítý a zjevně nikdy nekončící boj. Životní cyklus téhle dravé rostliny naštěstí skončil s odcházející zimou. Potom se skryla mezi ostatní zeleň, zdobící nyní pořádkumilovně a uměřeně hezký předěl naší zahrady, aby začala s podzimem řídit znovu.

Našlapovala jsem opatrně, aby kamínky pod mými kroky příliš nechrupaly – v hinstonském nočním tichu se to vždy rozléhalo jako ostré výstřely.

Naši dva excentričtí sousedé, dva svobodní bratři pokročilého věku Rusty a Speedy, právě ožili a kutili cosi v kuchyni. Měli přehozený životní cyklus a oživali v noci, aby pak přes celý den vyspávali. Rozsvícená okna vrhala do jejich zahrady velké protáhlé obdélníky žlutého světla. Baterku jsem mohla zhasnout.

Odemkla jsem kancelář, zapnula topení, chvílku počkala, až se vzduch příjemně prohřeje, a pak jsem usedla před monitor.

Nitro mi sevřel smutek, který jsem nedokázala zaplašit. Paul musí odjet, být na pár dní. Naše osudy se spojily až později v životě, a proto jsme si vážili každého dne, který nám bylo dáno prožít společně. Jen neradi jsme se jich vzdávali.

Nedalo se ale nic dělat, volaly pracovní povinnosti. A tak jsem se s povzdechem ponořila do textu, pak otevřela

soubor a pustila se do překládání. Práce mi, jako vždy, přinesla příjemné uklidnění. Zaskočilo mne, že je už půl druhé, když jsem pohlédla na hodiny v rohu počítače. Uložila jsem text, natáhla se po baterce a vydala se vzбудit Paula.

Tyhle brzké ranní nebo spíš noční odjezdy byly vždycky tak překotně rychlé, že jsem si je posléze vybavovala jako barevné útržky vzpomínek a cáry nedopovězených vět. „A nezapomněls na...“, „A neponocuj v té kanceláři, moc tě prosím!“, „Zavoláš, až dorazíš?“, „Máš ta moje telefonní čísla do hotelu...?“ A najednou jsem stála u branky a dívala jsem se za rudě žhnoucími koncovými světly, ještě jednou mi vesele zablikala na rozloučenou na rohu naproti zelinářské farmy a potom mi vůz zmizel ve tmě. Jen zdálky ke mně doléhalo předení motoru, znějící v hinstonském tichu asi jako hlasitý řev šelmy v džungli, ale i to se pozvolna vytrácelo do tichounkého šepotu, až zaniklo docela. Stála jsem pod mohutnou korunou našeho stromu nebes, která vztahovala tlusté větve k černočerné obloze, jako by si nad Paulovým odjezdem zoufala stejně jako já.

Rozhodla jsem se, že si ten svůj světobol přestanu hýčkat a pokusím se jej přetavit v nějakou pozitivní hodnotu. Vzhledla jsem vzhůru k nebi, jako bych tam hledala inspiraci. Ten strom musíme zase nechat prořezat. Zaradovala jsem se, jak mi to pozitivní myšlení jde. Hned zítra zavolám Debií z Vašeho zdravého stromu. Farmář Stevenson měl už letos v létě co dělat, aby pod tím zeleným baldachýnem před naším domem projel s plně naloženou fúrou.

Vzduch byl ostrý a chladný a voněl tajuplnými vůněmi venkovské noci nebo časného rána, to podle přístupu. Sílicí severní větřík s sebou přivál pach vlhkého tlejícího listí. Zima mi zbystrila smysly a dokonale mne osvěžila. Zaklonila jsem hlavu a zahleděla se na hinstonské nebe.

Bylo poseté hvězdami, které na mne přátelsky pomrkávaly.

Cítila jsem, jak se mi oči plní žhavými slzami.

Život byl krásný a sladký. Trvalo mi to dlouho, než jsem to pochopila, ale byla jsem ráda, že jsem si to vůbec uvědomila.

Ne každý má takové štěstí.

Otočila jsem se na patě a vydala se k domu, který mě lákal dovnitř přívětivou tlumenou nazlátlou září rozsvícených světel a plameny přátelsky tančícími na polenech v krbu.

Uvařila jsem si silnou kávu a chvíli se dívala na noční zprávy BBC. Ve světě se zase děly příšerné věci, a tak jsem raději to kafe rychle dopila, vypláchla hrnek, strčila ho do myčky, sebrala baterku a vydala se zpátky do kanceláře.

Věděla jsem, že práce je na chmury ten nejlepší lék.

Neodbytné drnění telefonu mne vytrhlo z malátné ospalosti, která mi klížila víčka jako dvě olověná závaží.

Sáhla jsem po sluchátku. To bude určitě Paul.

„Hello, here is Hana speaking,“ ohlásila jsem se.

Sluchátko zůstalo němé, jen linka na něm šuměla dálkami.

„Hello?“ zopakovala jsem pro jistotu. Paul mi volával z mobilu a spojení bývalo někdy dost nekvalitní.

„Haló!“ Zaznělo to nepřijemně blízko.

„Haló, kdo je tam?“ zeptala jsem se česky, jak to někdy dělávám, když mi po telefonu dojde trpělivost s různými záhadnými volajícími. Tohle mi začínalo tak trochu připomínat onu klasickou ukázkou z Járy Cimrmana, jak správně telefonovat.

„To je Hanka?“

Mužský hlas nebyl mladý, byl však zvučný a energický.

„No ano...“ Musím se přiznat, že mne ta otázka zasko-

čila. „A kdo volá?“ Nic originálnějšího mne skutečně nenapadlo.

„Tady strejda František. Pamatuješ se na mě? Já jsem bratr Vaška, toho od Kolína, co jsi u něj vyrůstala na statku.“

Já myslela, že jsi už po smrti, strýčku, měla jsem na jazyku. Naštěstí jsem se však už zčásti probrala z té příjemně otupělé rozespalosti a začala alespoň částí mozku myslet.

„Strýčku!“ zajásala jsem namísto toho. „Já...“

„Vsadím se, že sis myslela, že jsem dávno umřel, co?“
Cítila jsem, že rudnu.

„Co tě napadá!“ chlácholila jsem ho a rozpaky zakryla další originální otázkou: „A jaks mě vůbec našel?“

Strýc se tiše zasmál. „No, byla to teda anabáze, holka! Dostala se mi do ruky tvoje knížka, jméno bych nepoznal, ale tebe ano! Mělas tam fotografii na obálce. Vůbec ses nezměnila! A tak jsem zavolał do toho nakladatelství. Nu, nebylo to jednoduché, že prý spojení na autory nedávají, ale já se nenechal odbýt...“

Strýc František mi dál barvitě líčil, jak z nějaké nebohé oběti nakonec vymámil alespoň nějaké údaje, na základě kterých se dopátral dalšího. Nakonec se mu podařilo zjistit i telefonní číslo. Svět je prostě jedna globální vesnice. Zastřela jsem si dlaní tvář. Úpornost členů našeho rodu byla vyhlášená. Snad v tom nakladatelství neudělal příliš velkou ostudu.

„Ale neboj, Hanko, žádnou ostudu jsem ti tam neudělal!“ Jako by mi opět četl myšlenky. Krev prostě není voda.

„Já vím, strýčku,“ hlesla jsem nepřesvědčivě. Najednou jsem nevěděla, co mu dál říci. Neviděli jsme se celá léta, ba desetiletí. Já jsem vyrůstala na statku Františkova staršího bratra Václava. Františkovi mohlo být tehdy kolem třiceti, Václavovi něco přes čtyřicet. Václav byl dřič, v potu tváře spravoval zděděný grunt, který odmítl zkolektivizovat, zato Františka to nebavilo, táhlo ho to spíš ke strojům.

A k zábavě. Pořídil si skvostnou motorku JAWA, na které nás, děti, občas svezl. Nikdy na ten sváteční zážitek nezapomenu. Naleštěný stroj se hnál kupředu větrem o závod, a když jezdec zastavil, motorka při chladnutí hlasitě odtíkávala, jako splašený kuň, který se zvolna zklidňuje.

Pilný Václav nemohl podobné moderní výstřelky vystát. Bratrovo požitkářství považoval za hřích, ale hlavně ho hnětlo, že mu téměř s ničím na statku nepomůže, a přitom o peníze na zábavu, o ty si říci nestydí.

Napětí, které mezi bratry postupně vzrůstalo, vyvrcholilo v parný letní den, kdy se František za pozdního dopoledne vrátil z nějakého delšího flámu. Nutno připustit, že byl dosud společensky notně unavený, když vyvekl motocykl na pole mezi snopy sklizeného obilí, z nichž jsme všichni rychle stavěli panáky, protože se blížila bouřka. Nebe se zatahovalo temnými mračny, jako by po něm někdo přetáhl tmavý závěs, i když nad sklizeným pšeničným polem dosud bezstarostně zářilo z posledních sil slunce. František pak začal na motocyklu jezdit jakýsi slalom mezi postavenými obilnými panáky. Netřeba podotýkat, že se mu ten slalom zrovna nedařil a že mu dělalo opravdu značnou potíže udržet rovnováhu. Jeden snop se kácel za druhým, což bylo před chystající se průtrží skutečně na pováženou. Řádění živlů, k němuž zanedlouho opravdu došlo, bylo však dětskou hračkou ve srovnání s výbuchem Václavova hněvu.

„Byl to vždycky mazánek! Benjamínek! A takhle to dopadlo! Tohle je moje nejlepší pole!“ vykřikl strýc a vzhlédl vzhůru k nebesům, jako by tam hledal pomoc. „Okamžitě s tím přestaň! Nebo na tebe vezmu rozporku!“

Přestali jsme s bratranci a sestřenicemi stavět snopy do panáků a se zájmem sledovali napínavý průběh dalších zajímavých událostí.

„A co je ta rozporka?“ zeptala jsem se starší sestřenice ze statku, která prožila celý život na venkově.

Ta jen rozpačitě pokrčila rameny.

